

Quinquagésimasöndagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Quinquagésimasöndagen

Guds lidande kärlek – Den blinde tiggarens söndag

Jes. 49:7-13; 1 Kor. 13:1-13; Luk. 18:31-43; Ps. 31:2, 6, 10, 17

Det heter ju att man ser det man vill se och hör det man vill höra. Men den som öppnar sina ögon kommer att se längre och den som tar sig tid att lyssna kommer att upptäcka annat än det man normalt väljer att ha för ögonen.

I dagens evangelietext om den blinde tiggaren, som genom sin tro återfår synen, hör vi hur Jesus helar ännu en stackare. Men lyssna: här finns ytterligare djup för oss att se. Låt oss närma oss vidare syn via Uppenbarelseboken:

”Så säger den helige, den sannfärdige, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga och stänger så att ingen kan öppna. Jag känner dina gärningar. **Se**, jag har ställt en dörr öppen för dig som ingen kan stänga. Din kraft är ringa, men du har bevarat mitt ord och inte förnekat mitt namn. **Se**, jag skall låta några komma från Satans synagoga, några som kallar sig judar men inte är det utan ljuger. Se, jag skall få dem att komma och kasta sig för dina fötter, och de skall förstå att jag älskar dig. Du har bevarat ordet om min uthållighet, och därför skall jag bevara dig [...] Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna!”¹

Det står, skriver Johannes, en dörr öppen för var och en av oss, en dörr till räddning, men som onda makter vill få oss att inte se. Men du som i tro bevarar och inte förnekar Jesu namn, dig skall Han inte bara visa utan också följa på vägen; dig skall Han älska och, dessutom, visa världen hur mycket Han älskar. Du som har fått synen åter och är uthållig skall Han bevara. Du som har förstånd att höra – hör vad Anden säger till församlingarna om vad som är riktigt och rätt.

Men vi skall inte enbart se till att den man, som genom tron blev hjälpt, var blind. Han var också tiggare. Han bad om hjälp för sin överlevnad. Det fanns de som försökte tysta och hindra honom. Men Jesus befalde att den blinde mannen skulle ledas till Honom.

Med söndagens tema för ögonen är det varken lång väg till eller osökt att tänka på de personer som idag kommer hit från andra länder för att tigga. Och denna, *den blinde tiggarens söndag*, kan det, med fog, sägas att tiggaren utanför livsmedelsaffären åtminstone har vett att be om hjälp. Människan gör nämligen det, om hon inte är för stolt: hon ber i nödens stund om hjälp.

Detta förutsätter visserligen att hon vet om att hon befinner sig i nöd. Och precis som för den blinde som säger ”jag vill se”, är det möjligt att i nöd bedja ”Herre, förbarma dig över mig” och få sina sår läkta.

---

¹ Upp 3:7-13

Quinquagésimasöndagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Rent allmänt kan sägas att en kristen människa oftare bör se sig själv som den som ber om hjälp, än den som kommer med gåvor. Men vi rör oss här på två olika plan; det materiella och det andliga.

Vem är den blinde tiggaren och hur vet man att man som människa är i andlig nöd?

Vad var det tiggaren i Evangeliet bad om? På ett plan bad han om att få sin syn tillbaka. Han bad om det och litade på att så skulle ske. Hans tro gav honom synen tillbaka.

Men detta pekar, utöver att vara en berättelse om helande; ett under, mot ett annat djup. Och dess innebörd är att den som vill se Sanningen kan få sin syn tillbaka genom tron. Det är inte det fysiska synsinnet; ögonens funktion det handlar om. Det är inte helandet i sig som är det centrala. För under den synbara ytan döljer sig möjligheten i att gå från själsligt mörker till ljus.

Den blinde tiggaren i Evangeliet är den människa som idag lever i mörker och därför inte kan se Sanningen. Den blinde tiggaren är den människa som idag förhindras att komma till Kristus av sådana som vill kväsa och tysta; av institutioner, politiska krafter, ekonomiska intressen och av dem som tror sig veta bättre men själva är blinda; som förnekar att Kristus är den enda vägen till Gud Fadern. Den blinde tiggaren är den som idag, trots alla hinder, ber om hjälp för sin överlevnad.

Den blinde tiggaren är jag. Jag ber om att få se sanningens ljus och jag ber ”Herre, förbarma dig över mig, syndare”.

Man vet att man är i andlig nöd på samma sätt som den blinde vet att denne inte ser. Han hör hur människor runt omkring pratar om synintryck, vackra platser och vilken stor glädje och nytta det är att kunna se. Vi som är i andlig nöd märker det då vi hör Evangeliet, läser ur fäderna, ser alla heligas verk. När vi närmar oss de heliga sakramenten gör vi det med stor ödmjukhet, ja i bävan och i bön för att det skall läka oss. När vi gör, ser och hör detta, inser vi att vi har lite att jobba på.

För alla dem däremot som inte hör Evangeliet eller ägnar det heliga någon vördnad och uppmärksamhet så räcker det med ljudet av kyrkklockor eller att namnen på de allra heligaste nämns eller då de ser goda gärningar utföras, för att de skall få dåligt samvete. Vi vet, men de hör inte själva, hur deras hjärtan ropa: ”Herre, förbarma dig över mig”.

Jesus befallde att den som ropar på hjälp skall ledas till Honom.

Den heliga aposteln Paulus skriver till församlingen att profetiorna skall upphöra och kunskapen skall förgå.² Och jag konstaterar att i takt med att de krafter, som vill hålla människan borta från det heliga, härjar, så har läran och traditionen tillåtits urvattnas och anta en världens sjuka anletsdrag. Trots det finns Kristna människor som i sannfärdighet och bön engagerar sig i striden för överlevnad. Inte minst här i vår stad där ljuset och hoppet växer.

---

² Jfr: 1 Kor 13:8

Quinquagésimasöndagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Det är idag fastlagssöndagen och vi står på tröskeln till Stora fastan som inleds i veckan, på Askonsdagen.

Fastan är en tid vi ägnar åt förberedelser och att fördjupa insikten om vår andliga nöd. Och som en följd: en tid då vi tränar oss i att be om hjälp. Men också i att ge hjälp. Vi jobbar på vår andliga mognad så att vi kan ta oss ur det infantila träsk vi nu befinner oss i. Vi gör det genom att avstå för att bereda plats och utrymme för bön. Vi avstår kroppsligt överflöd för att vinna andligt.

Vi fastar för att vi skall kunna resa oss ur träsket och nöden. ”När jag var barn [skriver den helige aposteln Paulus], talade jag som ett barn, tänkte jag som ett barn, och förstod jag som ett barn. Men sedan jag blivit man, har jag lagt bort det barnsliga.”³

Vi fastar för att kunna växa och mogna. Det är vad Gud i sin stora kärlek vill med oss; att vi skall återfå synen så att vi kan resa oss som människor, som Guds skapelser.

När du nästa gång är på väg in i livsmedelaffären och ser tiggaren utanför dörren; låt det bli en påminnelse om vad du själv lägger i ditt livs korg. När du nästa gång ser eller tänker på tiggaren; fall då ner till jorden, på knä, och be ”Herre, förbarma dig över mig”. När du reser dig är det en rörelse på upprättelsens väg.

Herre, förbarma dig över mig, syndare!

---

³ 1 Kor 13:11